

פרק ד'

"...זיקרע מרדכי את בגדיו וילבש שק ואפר..."

ויעק זעקה גדולה ומרה

כאשר ראו יהודי העיר את מרדכי הצדיק צועק
ובוכה כשהוא לבוש בשק ועל ראשו אפר, שאלו את

מרדכי, "מה קרה?"

בכה מרדכי ואמר: "הרי אני הזהרתי אתכם לא
ללכת לסעודת אחשורוש אך לא שמעתם בקולי,

לכן באה עלינו הגזרה הזו"

"מה נעשה" שאלו היהודים.

ענה להם מרדכי: "הרי יודעים אנו שעל ידי תשובה
תפלה וצדקה מעבירין את רע הגזרה-נעשה תשובה,
נצוים נתפלל ונתן צדקה וכך נוכל לבטל את הגזרה"

כשהגיע מרדכי לשער המלך, ראתה אותו אסתר
מחלון ארמונה כשבגדיו קרועים והוא לבוש שק-
היא נבהלה מאד, כי לא ידעה מה קרה למרדכי.
שלחה אסתר את התף שישאל את מרדכי:

"מה זה ועל מה זה"

"זיגד לו מרדכי את כל אשר קרהו...
ולחגיד לה, ולצוות עליה לבוא אל המלך
להתחנן לו ולבקש מלפניו על עמה"

עֲנֵתָה אֶסְתֵּר הַמִּלְכָּה לְמָרְדֳּכָי :
 " הֲרִי אֶנֶנִּי יְכוּלָה לְהַכְנִיס אֶל הַמֶּלֶךְ, כִּי כָל מִי שֶׁנִּכְנֵס
 לַמֶּלֶךְ בְּלִי רְשׁוּת, הוֹרְגִים אוֹתוֹ מִיָּד"
 "וְאֲנִי לֹא נִקְרָאתִי לָבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ זֶה שְׁלוֹשִׁים יָמִים"

עֲנָה לָהּ מָרְדֳּכָי:
 "אֵל תִּדְמֵי בְּנִפְשְׁךָ לְהַמְלִיט בֵּית הַמֶּלֶךְ...
 כִּי אִם הַחֲרַשׁ הַחֲרִישִׁי בָּעֵת הַזֹּאת
 רוּחַ זִהְצָלָה יַעֲמוּד לַיהוּדִים מִמְּקוֹם אַחֵר,
 וְאֵת זִבְיֵת אֲבִיךָ תֵּאבְדוּ,
 וְמִי יוֹדֵעַ אִם לָעֵת כְּזֹאת הִגַּעְתָּ לַמְּלָכוֹת"

שָׁלַחָה אֶסְתֵּר אֶת הַתֵּף שֶׁיאֲמַר לְמָרְדֳּכָי :
 "לֵךְ כְּנוּס אֶת כָּל הַיְּהוּדִים הַנִּמְצָאִים בְּשׁוֹשָׁן,
 וְצוּמוּ עָלַי וְאַל תִּשְׁתּוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים, לִילָה וַיּוֹם.
 גַּם אֲנִי וְנַעֲרָתִי אֲצוּם כֵּן, וּבִכֵּן אָבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ...
 וְכֹאשֶׁר אֲבִדְתִּי אֲבִדְתִּי"

וּמָרְדֳּכָי עָשָׂה כְּבִקְשַׁת אֶסְתֵּר וְאָסַף אֶת כָּל הַיְּהוּדִים
 לַתְּפִלָּה וְצוּם שְׁלֹשֶׁת יָמִים.

בס"ד

פּירק צ' -עוואַל

מה עשה מרדכי כששמע על הגזרה?

השאלו את הווי

התך בשם אסתר:

מרדכי:

התך בשם אסתר:

מרדכי:

התך בשם אסתר:

בס"ד

ח' אלול

גזרו להרג ולהשמיד אותי _____

לבשתי שק ואפר- _____

צעקתי צעקה גדולה ומרה- _____

הלכנו לסעודת אחשוורוש- _____

התפל _____

צויתי על אסתר ללכת למלך ולהתחנן _____

המלך לא קרא לי 30 יום _____

צמנו 3 ימים _____

מה עושים היום זכר ל3 ימי צום אלו? _____

הבקשה של אסתר היתה "לך בנוס את כל היהודים" לבנס את
היהודים, להיות באחדות, ביחד.

המן אמר: "ישנו עם אחד מפזר ומפדד"

ולכן בחג הפורים ישנם מנהגים רבים של אחדות,
בגון: משתה ושמחה, משלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים.